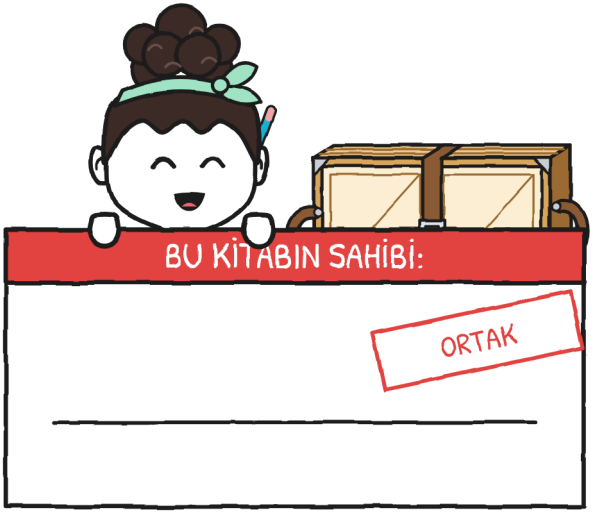

Ortak. Sığıyoruz. —H.

Bulursan katlanmış olarak geri ver.

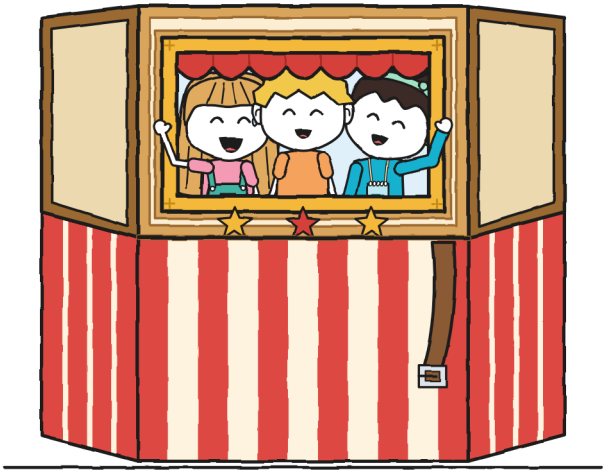
SADECE HİKÂYEDE

Bu mühür yalnızca hikâyede olan şeyleri işaretler: gerçek ejderhalar yoktur, paketler uçarak geri dönmez. Gerçek bir nakil için son sayfaya bak. —H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 6

Üç kişilik bir yer

LinguAula

(Guni'nin defteri)

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 6
Üç kişilik bir yer

Serinin altıncı kitabı. Öncekiler: “Bu paket ısırıyor”, “Gök gürültüsünden önce açmayın”, “İade edin, lütfen”, “Burada olmaz, Kırıntı!” ve “İki kişiye bir pasta”.

Metin ve resimler: LinguAula

Türkçe sürüm: LinguAula

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İlk baskı: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

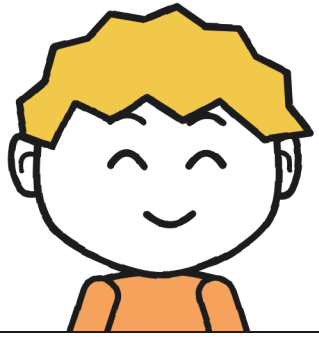
Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Yazı tipleri: Andika, Patrick Hand, Caveat ve Courier Prime (SIL OFL lisansı).

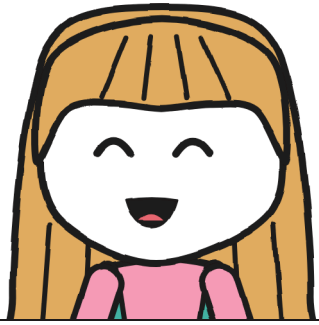
Her bölüme linguaula.com'da çalış

Üçümüz. Tutamağı seçtim. —H.

KİM KİMDİR

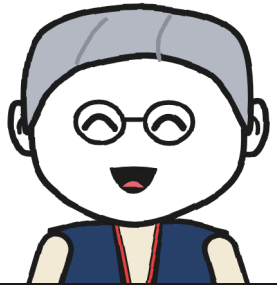
Guni. Santimle ölçer. Bu hafta başka bir şeyi de sayıyor.

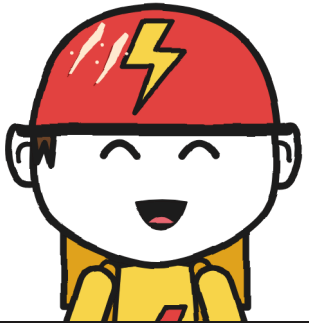
Hulita. Yolu bilir. Anlatmak başka mesele.

Noa. Hulita'nın eskiden beri arkadaşı. Adımla ölçer: adımları hep ayağında.

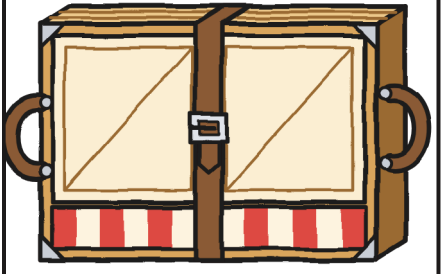
İrene. Tiyatro atölyesini yürütür. Nereden gideceğini söylemez: "dur" der.

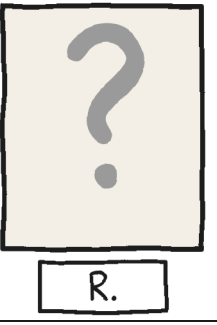
Tonyo. ŞİMŞEK'ten ve dükkândan. Zaman tutar, fikir söylemez. Hemen hemen.

Mara. Paketi ödünç verir. Kutuyu bırakmaz.

6 numaralı paket. Bir kutuya sığan bir tiyatro. Kayışı kimse tutmazsa canı nerede isterse orada açılır.

R. Gönderen. Bu sefer bir envanterde bir satır bıraktı.

BÖLÜM 1

Neden üç kişi gerekiyor?

5 numaralı defter iki iğneyle bir küre üzerinde bitti ve ben onu öyle kapattım, hiçbirinden çekilmesini istemeden. Bitmiş bir defter bıraktığın gibi kalır. Onların iyi yanı bu: artık kimse onlarla tartışamaz.

6 numara turuncu. Acele etmezsen tek seferde soyulan mandalinaların turuncusu, ve bir köşesinde yine dükkânın mührü var. Mara onu tezgâhın üstüne, pembe olanın yanına bıraktı ve zaten düzenli olan bazı kutuları düzenlemek için arka odaya gitti. Mara defterleri vermez: bakacağın yere bırakır.

İlk sayfa için bir geleneğim var. 2'ye RESMİ yazdım; 3'e GİZLİ; 4'e KESİN; 5'e SAKİN. Dört kilitli kelime, dördünü de Hulita benden bile önce okudu. Bu sefer bunu baştan hesaba katan bir kelime aradım.

Yukarı TESLİMAT DEFTERİ 6 · Sahibi: Guni yazdım, yazılması gereken bu. Altına tek bir kelime:

ORTAK.

Ve yarım sayfayı boş bıraktım, ne olur ne olmaz. Neye karşı olduğunu bilmiyordum. Hemen öğrendim: bir dakika bile boş kalmadı.

Hulita tezgâhın öbür yanındaydı. Benden defteri istemedi; bir parmağıyla kendine çekti, yeşil keçeli kalemin kapağını açtı ve yarım sayfaya öyle büyük harflerle yazdı ki yazı kenar boşluğuna taştı, bir an düşündü ve kenar boşluğundan devam etti. Sonra kalemin kapağını kapattı, yüzünde "ben yapmadım" ifadesiyle; o dükkânda artık herkesin yüzünde olan bir ifade.

İlk sayfayı kendi yazımla ortak ettim. —H.

Kapladığı yeri ölçtüm: alt yarı, tamamen. Benim kelimem, etrafında bıraktığım bütün boşlukla, üst yarıyı kaplıyordu. İki yarım. Bana çok makul bir paylaşım gibi geldi.

Her zamanki gibi, bu deftere diğerlerinden geçmeden gelen biri için. Dükkânın adı İmkânsız Teslimatlar ve sahibi Mara; Mara cadı, mor bir şapka takıyor ve basıldığında söndürülmüş mum kokan kıvılcımlar saçan bir mührü var. Soldaki rafta iade paketlerini tutuyor: kimsenin teslim edemediği, hepsini R.'nin gönderdiği paketler. Teslim alan kişi etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamazsa, paket şafakta uçarak rafına geri dönüyor. Yirmi tane vardı. Hulita'yla ben beşini teslim ettik: bir ejderha yumurtası, ayakları olan tohumlar, bir zil, bir varış seti ve Elia'nın fırını için bir katlanır stand. Duvarda, yeşil harflerle,

KALAN 15 yazıyor. ŞİMŞEK'ten Tonyo'nun yeri ters çevrilmiş bir kutu, tabureların yanında. Şimdilik.

Pazartesi, Elia'nın notundan bir gün sonra, okuldan çıkıp doğru dükkâna gittim. Hulita beni tezgâhta elinde bir zarfla bekliyordu. Ne yeşildi ne mavi, bildiğim iki zarf rengi. Turkuazdı ve kapalıydı. Onu iki parmağıyla, bir köşesinden tutuyordu, sanki yakıyormuş gibi.

— Postacı getirdi. Üstünde "İmkânsız Teslimatlar dükkânına" yazıyor. Bir süredir açmıyorum.

— Ne kadar süredir?

— Yirmi sekiz dakikadır, dedi Tonyo kutusundan, saate bakarak. Mahalle rekoru.

Kaskı dükkânın içinde de takılıydı, iki pençe çizgisiyle, saati de kolun dışındaydı, kolu sıvamakla zaman kaybetmemek için.

Ben Hulita'yı tanırım. Elindeki kapalı bir zarf, kapağını bulması için gereken kadar dayanır. Yirmi sekiz dakika sabır değildi. Başka bir şeydi ve ne olduğunu bilemedim.

Benim değildi. Benim olmayan zarflar üç kat ağır gelir. —H.

Mara onu bir tırnağıyla açtı, gerekenden fazla kâğıdı yırtmadan. Mektup düzgün bir yazıyla, bir yetişkinin yazısıyla yazılmıştı, satır sonunda eğrilmeyenlerden:

"Ben İrene, mahalle merkezinin tiyatro atölyesinin sorumlusuyum. Envanteri güncellerken bir satır buldum: 'Katlanır

mini tiyatro: teslim alınmayı bekliyor.' Sizde mi? 31 Cumartesi mahalle yarışması var. Mini tiyatro avlumuza katlanmış olarak, üç kişilik bir takımla taşınarak gelirse, imzayı orada atarım. Noa'nın takımında üç kişilik yer var ve şimdilik yalnızca o var."

Altında, başka bir yazıyla, küçük ve dik, turkuaz renkte:

"Hulita: benim! Artık tiyatro yapıyorum. Paketten anlayan birini getir. —Noa".

Hulita imzayı okudu ve ağzının bir yanı yukarı kalktı, yalnızca bir yanı, anlatmayacağı bir şeyi hatırladığı zamanlardaki gibi. Alçak sesle "Noa" dedi, binlerce kez geçtiğin bir sokağın adını söyler gibi.

"Paketten anlayan biri". O bendim. "Paket" kısmı hoşuma gitti. "Biri" kısmı, daha az.

Saat beşte ikisi de geldi.

İrene'nin elinde bir dosya, üstünde bir sürü cep olan lacivert bir yelek ve boynunda bir düdük vardı. Saçı kısa ve gri, gözlüğü yuvarlaktı ve onunla dükkânı raf raf dolaştı, kimse istememiş de envanter yapan biri gibi. Noa'nın bir iple asılı defteri ve kulağının arkasında turkuaz bir kurşun kalemi vardı. Saçı yüksek bir kıvırcık topuzdu, nane yeşili bir eşarpla tutturulmuş; kazağı turkuaz, zarf gibi. Onda her şey, aranmasın diye yerine konmuş gibiydi.

Hulita tezgâhın arkasından kapağı açmadan, altından çıktı ve sarıldılar. O kadar uzun sarıldılar ki ölçmeye vaktim oldu: on bir

saniye. Ben bir kenarda, defterle kaldım. Bir defter bunun için de iş görür: elinde bir şey olsun diye.

— Bu Guni, dedi Hulita. Paketten anlar.

— Merhaba, paketten anlayan Guni, dedi Noa. Ve adımı defterine yazdı.

Tam yazdı, az önce taktığı soyadıyla birlikte. Durduğum yerden ikinci satır olduğumu gördüm. İlk satırda "Hulita" yazıyordu ve altında bir çizgi vardı, yapılmış işlerdeki gibi.

Mara mavi tabureye çıktı ve rafından 6 numaralıyı indirdi. Hepsi gibi bir kutu, ne daha büyük ne daha küçük. Etiketin daktiloyla yazılmış beş satırı vardı: No. 6. AVLU ATÖLYESİ. İKİ KAPIDAN GİRİŞ. KATLANMIŞ TESLİM EDİN. Ve aşağıda, her zamanki gibi, GÖNDEREN: R. Çevresinde dokuz tane İADE mührü.

— Dokuz mühür, dedi Hulita.

— “İki kapı”, diye okudu Noa. Hangi iki kapı?

İrene bilmiyordu. Mara da bilmiyordu. Ben soru işaretiyle yazdım, bir şeyi bilmediğimde ve fark ettiğimin kayıtlara geçmesini istediğimde yazdığım şey.

— Dokuz kez götürdüm, dedi Mara. Pazartesileri dikiş grubu kapıyı açtı. Çarşambaları koro. Cumaları satranç. “Atölye mi? Burası değil.” Kimse bir atölye için imza atmadı.

Konuşurken çizdim, üç kareyle: Mara, kutu koltuğunun altında, hep aynı kapının önünde, ve kapıda sırayla iğneli bir iplik, bir müzik notası ve bir satranç atı, hiçbir şey söylemeyen, çünkü satrançta susulur. Altında, şafakta dükkânın penceresinden giren kutu. Dokuz kez.

— Tiyatro avluda prova yapıyor, dedi İrene. Avluda da zil yok.

Dosyayı açtı ve Mara’ya merkezin mühürlü bir kâğıdını gösterdi. Mara onu burnunu çok yaklaştırarak okudu, ciddiye almaya karar verdiği şeyleri öyle okur.

— Şimdi kayıtta var: “Tiyatro atölyesi. Sorumlu: İrene”. Bir atölye için artık imza atan biri var.

— Madem imza atan var, Mara neden onu kendi kutusuyla götürmüyor, Elia’nın standındaki gibi? diye sordu Hulita.

— Kendi kutumla dokuz kez götürdüm, dedi Mara. Artık şartları teslim alan koyuyor.

— Katlanır bir mini tiyatro meydanlara götürülsün diye var, dedi İrene. Çocuklarımın onu sokakta taşıyabildiğini görmem gerek. Taşıyamıyorlarsa, işime yaramaz. Ve işime yaramayana imza atmam.

— Bunu bir fırında da duymuştum, dedi Mara.

Mektubu okuduğumdan beri aklımda bir soru vardı ve eskimeden sordum.

— Peki neden üç kişi gerekiyor?

Gerçekten sordum. İki tutamaklı bir denk; iki kişi, her tutamakta biri. Parmaklarımla saymıştım ve iki çıkıyordu.

Kimse gülmedi. İrene gözlüğünün üstünden bana baktı, sanki düşündüğünden iyi oturan bir parçaya bakar gibi.

— İyi soru. Salı günü, avluda, siz bana cevap verirsiniz.

Mara kitabını açıp şartlarını yazdı. Mara'nın şartları hep bir ele sığar; kendi elimle saydım ve başparmağım arttı:

- No. 6: prova için ödünç.
- İrene'yle ya da benimle çıkar.
- Katlanmış döner.
- Burada uyur.

Etiket kutuda kalır, kutu da Mara'yla.

Rafında uyuyorsa, şafakta geri dönecek yeri yoktur. Dokuz mühürde kalıyor. Sordum. —H.

Salı günü mahalle merkezinin avlusuna gittik. Kaldırımdan, birçok kat boyası olan bir demir kapıdan girilir; kendiliğinden kapanır: bırakırsın ve yavaşça geri gelir, bir klik sesiyle durana kadar, kimse söylemeden oturan bir köpek gibi.

Mara kutuyu yere koydu ve kapağı çıkardı. Dışarı çıkınca mini tiyatro büyüdü, Elia'nın standı gibi. Ben artık korkmuyorum: mezurayı çıkarıyorum.

Kapalıyken tahta ve kumaş panellerden oluşan yassı bir denkti, her yanında bir tutamak ve üç delikli bir tokadan geçen bir kayış vardı. Bir metreye yetmiş santim ve kenardan bir karış. Demir kapı, kanadı açıkken, doksan santimdi. Kenardan geçiyordu. Kolay olan buydu.

Her şeyden önce İrene tam olup olmadığına bakmak istedi. Kayışı çözdü ve denki çevirdi. Paneller kendiliğinden açıldı, kendi ağırlıklarıyla, biri ötekinin ardından: klak, klak, klak. Üç duvarlı bir sahne, kısa bir perde ve arka panelde çerçeveli bir pencere.

Pencereden, elinde sandviçle kaldırımdan geçen Tonyo görünüyordu. Ağzı doluydu. Selam veremedi. Bir an öylece durdu, çerçevelenmiş, kaskı takılı, bir yanağı öbüründen daha şişkin, yemek saatinde çizilmiş önemli birinin portresi gibi.

— Tam, dedi İrene. Atölye kuralı: eller tutamaklarda. Menteşelerde asla. Dönüşlerde de biri kayışı tutar.

Aynen yazdım.

İrene'yle Mara onu katlayıp kayışı bağladılar.

— Biz deneriz, dedi Hulita. Noa çoktan öbür tutamaktaydı.

Karar vermek için birbirlerine bakmadılar. Birbirlerine söylemediler bile: her biri kendi yanına gitti, insanın hep oturduğu sandalyeye gittiği gibi.

Üçe kadar saydılar ve kaldırdılar. Taşıyabiliyorlardı. Avluda bir tur attılar, yavaşça, dirsekleri biraz açık, ve mini tiyatro ikisinin arasında sallanmadan gitti, iyi taşınan bir tepsi gibi. Demir kapıya geldiler. Demir kapı kapalıydı.

Hulita ona baktı. Noa ona baktı. Dört elleri vardı ve dördü de doluydu.

Ben iki metre ötedeydim, iki elim boş ve bir defterle.

İrene arkada, dosyası göğsüne yaslı, hiçbir şey söylemedi. Ne "onlara yardım et" ne "sen".

Demir kapıyı sırtımla tuttum. Geçtiler. İrene dosyaya bir şey yazdı.

O akşam bu defterin aletini icat ettim. Kariyerimin beşincisi, titremetre, kırmızımetre, burametre ve gürültümetreden sonra, ve bir kişiyi değil, birkaç kişiyi birden ölçen ilki. Adını ÜÇLÜ ÖLÇER koydum, "her etapta kim ne yapıyor". Her etap için bir satır ve üç kutucuk, her biri kendi küçük çizimiyle:

- TAŞI: iki el, iki tutamakta.
- YÖNLENDİR: nereden ve ne zaman söylemek.
- YOL AÇ: kapılar, bordürler, insanlar.

İlk satıra, "avlu, ilk deneme", "Hulita ve Noa", "Hulita ve Noa" ve boş bir kutucuk yazdım. İkincisine, "avlu, ikinci deneme", aynısını, ama üçüncü kutucuğa "Guni" yazdım.

İki isim tekrarlanıyor ve bir kutucuk boş: geçilmez. Kutucuk doluysa, geçilir. İrene için cevabım hazırdı ve benimdi.

Ve başka bir şey daha yazdım, daha küçük: "Bir demir kapıyı bir taş da tutar".

Kurşun kalemi neredeyse hiç bastırmadan yazdım.

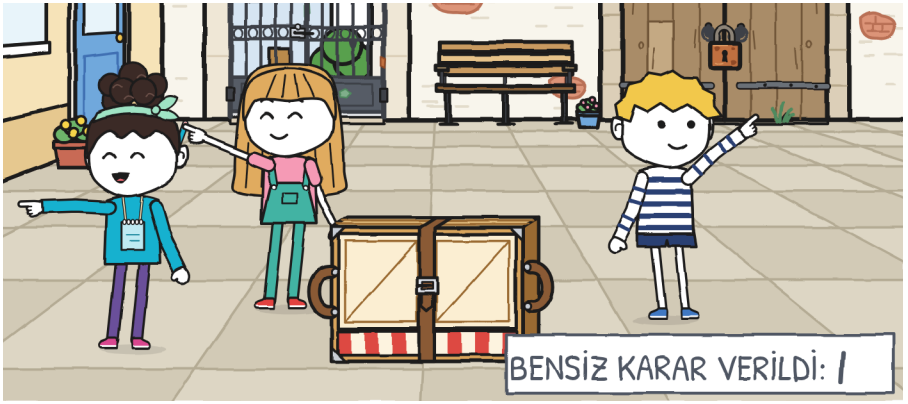
Etiketi anlamak kalmıştı.

— İki kapı, demir kapının iki kanadı, dedi Hulita.

— İkisini de açmak gerek, dedi Noa.

— Önce avlu duvarını dışarıdan ölçebiliriz, dedim ben.

Üçümüz aynı anda gösterdik. Hulita, demir kapıyı. Noa, atölye salonunu. Ben, sokağı.

— Sonra, dediler ikisi birden.

Aynı anda ve aynı melodiyle söylediler, sanki prova etmişler gibi. Etmişlerdi herhalde. Yıllarca.

Ben tek başıma gittim. Demir kapıdan çıktım, arkamdan klik sesiyle kapandı, ve avlu duvarının çevresini mezurayla etap etap ölçerek dolaştım, her sayıyı dizime yaslı deftere yazarak. Duvar uzundu ve durgun su kokan bir ara sokağa bakıyordu. Ve orada, köşeyi dönünce, bir şey buldum.

Aceleyle döndüm, aklımda o şey ve mezura hâlâ sarılmamış, kaldırımda bir metre sarı sürükleyerek. İçeri girdiğimde Hulita'yla Noa, ben mahalleye gelmeden önce olmuş bir şeye gülüyorlardı.

Omuzlarıyla gülüyorlardı, ses çıkarmadan, ve Noa durması için Hulita'nın koluna dokunuyordu, Hulita da durmuyordu.

Ağzımı açtım.

— Karar verildi, Guni, dedi Hulita. İki kanat.

Sayfanın alt köşesine, küçük ve kurşun kalemle, yazdım: BENSİZ KARAR VERİLDİ. Ve yanına, bir çentik. Ağzım hâlâ açıkken yazdım.

Ağzımı kapattım. Ve defteri.

O çentiği iki gün sonra gördüm. Benimdi. —H.

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Bu kitabın altı bedeni var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dilde. XXS, XS, S, M ve L hikâyeyi sayfa sayfa, aynı resimlerle ve giderek artan inceliklerle anlatır. XL ise romandır: aynı hikâye, Guni'nin düşünüp de söylemediği her şeye yer ayırarak.

AOBM seviyeleri yaklaşıktır: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Herkes kendi bedeninde. Aynı mini tiyatro. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış (L beden etkinlikleriyle)